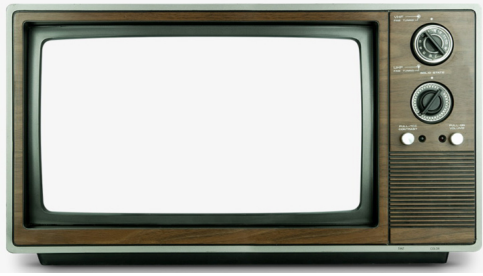

Εις εκ των μυρίων αναγνωστών (απόπειρα αυτοσαρκασμού) έστειλε εις την διεύθυνση συντάξεως τούτου του ιστότοπου (επανάληψη απόπειρας αυτοσαρκασμού), μικρόν, περιεκτικόν, σπαρακτικόν σημείωμα καταδεικνύον την ένδεια της πολιτικής μας σκηνης.

Μα και τις ανεξέλεγκτα -πλέον- λανθασμένες ατραπούς που βαδίζει ο τόπος μας. Για όσους, τέλος πάντων αυτό το «μας» έχει ακόμα κάποια ισχύ. Ιδού λοιπόν:

Φουσκίτσες μικρές, στακάτες και όξινες. Άλλοτε μονάχες, κι άλλοτε εν χορώ . Σαν βροχή που πέφτει ανάποδα. Τις έβλεπα να εκτοξεύονται πάνω από τα κεφάλια καμιά πεντακοσαριάς επιβατών μέσα στο καράβι για τη Σκόπελο. Θαρρείς και φούσκωναν αενάως από τα χάχανα, μέχρις ότου το πολικό air condition τις ρουφήξει και τις αποδώσει εξαγνισμένες από τις κακές τους λεξούλες στο πέλαγος.

- «Χαχαά τον.... Ρε το... Χααχα (σκέτα). Ρε τον...». Ας μην αναπαραγάγουμε τις λέξεις αν και εύκολα μπορείτε να τις φαντασθείτε.

Ένα ολόκληρο καράβι έμοιαζε να διασκεδάζει με τις γελοιότητες, τα χαζά καμώματα και τις «μιμήσεις» του ανεκδιήγητου πρωινού παρουσιαστή που

πούλαγε «συντάξεις», «πόννο» και «γιαγιάκες», ενόσω στα απέναντι ανταγωνιστικά τηλεπαράθυρα πουλούσαν τις... μεγάλες αλήθειες του Γιάννη Βαρουφάκη.

Εποχές βαθέος λαϊκισμού και ανυπόδητης Συριζίλας.

Γύρισα ανεπαίσθητα το στόμα μου στη τρυφερή του κορφή και φίλησα το κεφαλάκι του γιου μου, σαν να του λέω: *«ησύχασε όταν εσύ μεγαλώσεις θα είσαι σε μια καλύτερη χώρα. Μην ανησυχείς, ο μπαμπάς είναι εδώ»*.

Τα χρόνια πέρασαν, το πηλώ δεσ λύμα του οικονομικό ς αναλφάβητου λαϊκισμού υπεχώ ρησε.

Α έχουμε και τον ανθρωπάκο της ιστορίας μας. Ναι, ναι. Αυτός εκεί. Αλλάζοντας τροπάρι στο περιεχόμενο (τώ ρα πια από τις ανεκδιήγητες συνεντεύξεις με βίντεο, είχε περάσει στο διά ζώ σης γλείψιμο). Μα πάντα με τα ίδια συστατικά, την ίδια αφόρητη γέλη.

Κάπου 13 χρόνια μετά το περιστατικό στο καράβι, έπεσα πάνω του την ημέρα που η Νέα Δημοκρατία τον ανακοίνωνε σε ρόλο υποψηφίου ευρωβουλευτού. Προσέξτε: Η παράταξη του Κωνσταντίνου Καραμανλή που σε πείσμα του τρομώ δους λαϊκισμού των late 70's έβαζε τη χώ ρα στη σωστή (ευρωπαϊκή) πλευρά της Ιστορίας, ή ίδια αυτή παράταξη επέλεγε έναν τσαρλατάνο του λαϊκιστικού εσμού για εκπρόσωπό της.

Το ύφος, οι κινήσεις του και τα όσα ακατάληπτα είπε στην εκδήλωση (κάποια με βλακώ δη και μάλλον ανεπίγνωστη χουντομεταξική αυταρέσκεια) με γέμισαν ατόφια ντροπή.

Γύρισα ξανά το κεφάλι μου στον 19ρη γιο μου που γελούσε μη ξέροντας καν τον καραγκιόζη της ιστορίας μας.

Δεν είχα τι να του πω.

[Θα βρω όμως. Χωρίς ποτέ να τον γελάσω ξανά].

Το σημείωμα έκλεισε με την αποστολή συνδέσμου τινός, ο οποίος οδηγεί εις άσμα εκ του παρελθόντος, αναφερόμενον εις τα βάσανα των αφροαμερικανών φορτοεκφορτωτών, αχθοφόρων ή χαμάληδων εις την καθομιλουμένην.

[Pay Me My Money Down \(Live at the New Orleans Jazz & Heritage Festival, 2006\)](#)